

sig i 1920—21, men utvivlsomt i 1921—22 —, der vil hælde det, at Staten vil faa en meget ringere Indtægt i 1921—22, fordi Skatteyderne vil have Ret til at fradrage deres Skat i deres Indtægt. Det er et Fænomen, vi i Finansministeriet allerede har set gøre sig gældende meget stærkt, idet Spekulanter er kommet meget billigt fra det efter et Aars Forløb. Hvis en Spekulant et Aar havde haft en Indtægt af — lad os tage et højt Tal og sige — 1 Mill. Kr., og man det næste Aar satte ham i Skat af 600 000 Kr. — og sligt kunde meget vel ske —, men han i det Aar havde en Indtægt af 100 000 Kr. — og det kan ogsaa meget vel ske —, kom han ganske vist til at betale af Indtægten fra det foregaaende Aar 600 000 Kr. Men naar han saa skulde til at sætte sig i Skat for det derefter følgende Skatteaar, havde han slet ingen Indtægt, for hans Skat havde opspist hele Indtægten og det uden Hensyn til, at han ikke havde Lov til at fradrage i Skatteindtægten visse overordentlige Skatter, men kun den ordentlige Skat. Og nu da vi har vedtaget Skattelove, som meget naturligt retter sig efter det almindelige Skattesystem, hvorefter man har Lov til at fradrage sin betalte Skat i sin Skatteindtægt, vil Følgen deraf blive, at faktisk vil Skatteyderen, der skal betale hele sin Indtægt ud i et enkelt Aar, i Virkeligheden næste Aar saa at sige slippe for Skat. Og hvad betyder det saa? Det betyder, at Skatten for ham deles i to Dele, kan man sige, han betaler faktisk kun den halve Skat, idet den fordeles paa to Aar, skønt han i det ene Aar betaler den hele ud. Jeg gør opmærksom paa det, fordi det paa et senere Tidspunkt for den daværende Finansminister vil komme til at spille en Rolle, at han ingenlunde kan regne med den samme Indtægtsskat af en Indtægt, som dog for Skatteyderen kan ansættes til den samme som før.

Nu har man ofte anført, og jeg synes, jeg bør sige nogle Ord derom, at der var en Mulighed for, hvis Staten i høj Grad trængte dertil, naar Statens Udgifter var steget til et meget stort Beløb, og Statens Gæld var stigende, og Staten trængte til en Kassebeholdning og maaske ogsaa kunde vente store Udgifter endnu til Dyrtdsforanstaltninger — der var en Mulighed for under saadanne Omstændigheder at gaa til noget, man kunde kalde en Formueudskrivningsskat, en Tvangsskat paa den Maade, at det nær-

mede sig en Konfiskation. Saadant er foreslaaet i Udlandet; jeg ser ikke, det er gennemført noget Sted, der har været meget stærk Opposition derimod, men det er foreslaaet til meget høje Beløb i Frankrig og Tyskland. Det er muligt, det gennemføres i saadanne Lande, som i høj Grad trænger til Kapitaltilførsel til Statskassen, og jeg kan ikke nægte, at man kan gøre det her til Lands, men jeg vilde dog synes, det er rigtigt at gøre opmærksom paa, at for det første kan man kun gøre det een Gang — jeg tror ikke paa, at man saadan Aar efter andet kunde konfiskere Formue —, og for det andet er det jo en meget betænkkelig Skat, hvis den skulde bruges i meget stort Omfang. Hvis vi i Øjeblikket regner med, at der er en skattepligtig Formue af — det slaar omtrent til — 10 Milliarder, ved jeg ikke, hvor meget man vil gaa op til. Paa de smaa Formuer vil man rimeligvis ikke gøre nogen høj Udskrivning, men man vil vel for de store gaa meget højt op. Jeg siger ikke, at jeg paatænker at foreslaa en saadan Skat, men kun, at man maatte gaa ret højt op for de store Formuers Vedkommende. Men hvis man skulde have en Skat af en saadan Natur, maatte det dog være 3—4—500 Mill. Kr.; det kunde ikke være et mindre Beløb, naar man overhovedet vilde udskrive en saadan Skat, ellers vilde der ikke være naaet mere end ved en almindelig Formueskat, ad hvilken man søger at indvinde et større Beløb. Dette spiller en Rolle i manges Tanker, og man skal ikke forsværge, at man ikke kommer til det i de krigsførende Lande, maaske ogsaa i andre Lande, der trues af store finansielle Vanskeligheder. Saa store Vanskeligheder synes jeg ikke i Øjeblikket truer her i Landet, men ingen kan vide, hvad Dagen, eller rettere hvad Aaret vil bringe. Vilde man gaa til dette, er der dog det at bemærke, at i det Øjeblik, Formuen kastes paa Markedet for at realiseres, Obligationer, Aktier og faste Ejendomme, er det overmaade tvivlsomt, om Markedet kan optage den. I det Øjeblik, alle skal sælge, ved jeg ikke rigtig, hvem der kan købe, og det er da ikke sikkert, at man vover et saadant Skridt uden stor Betænklighed og kun i meget ringe Omfang — og saa er der ingen Glæde derved. Jeg nævner dette, fordi jeg synes, at det er nødvendigt for mig at undersøge eller i alt Fald fremstille for det høje Ting, hvilke Muligheder der er for at forøge vore Indtægter, hvis saadanne gøres nødvendige og gøres nødvendige i stor Udstrækning. Man vil